

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Liberci - soud pro mládež rozhodl v hlavním líčení konaném dne 4. května 2021 v Liberci v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Hany Moravové a soudců přisídících Mgr. Michaely Janků a Evy Kašánkové,

takto:

Obžalovaný

mladistvý [celé jméno obžalovaného], [datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa obžalovaného a svědkyně],

je vinen, že

dne [datum] v přesně nezjištěnou dobu na pokoji dětského psychiatrického oddělení Krajské nemocnice v Liberci, a.s., v ulici [ulice a číslo] v [obec] nechal nezletilého [celé jméno poškozeného], [datum narození], aby mu rukou stimuloval pohlavní úd, přestože si byl vědom okolností, že poškozený nedosáhl věku 15 let,

tedy

jiným způsobem než souloží pohlavně zneužil dítě mladší patnácti let,

čímž spáchal

za užití § 6 odst. 1, odst. 2 zákona č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (zákon o soudnictví ve věcech mládeže)

provinění pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen, „trestní zákoník“)

a odsuzuje se

podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 31 odst. 1 zákona a § 32 o soudnictví ve věcech mládeže k trestnímu opatření odnětí svobody v trvání čtyř (4) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 33 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže se výkon trestního opatření odnětí svobody podmíněně odkládá a současně se stanoví zkušební doba v trvání dvanácti (12) měsíců.

Podle § 228 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů (trestní řád) je obžalovaný mladistvý povinen nahradit [celé jméno poškozeného], [datum narození], bytem [adresa], v řízení zastoupeného zmocněncem [příjmení] [jméno] [příjmení], nemajetkovou újmu podle § 2956 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění, ve výši 10 000 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozený [celé jméno poškozeného], [datum narození], odkazuje se zbytkem svého nároku na nemajetkovou újmu na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Na obžalovaného byla státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Liberci podána obžaloba pro skutek uvedený ve výroku tohoto rozsudku, skutkový stav byl následně prokázán a skutek konkretizován v návaznosti na učiněná skutková zjištění v hlavním líčení.

2. Obžalovaný v hlavním líčení ke svým osobním poměrům uvedl, že aktuálně studuje v prvním ročníku SŠ v [obec]. K projednávanému skutku vypověděl, že na doporučení doktorky byl na noc na dětské psychiatrii v Krajské nemocnici Liberec (KNL), byl tam takto poprvé. Děti, které tam byly, neznal. Poškozený [celé jméno poškozeného] byl umístěný na jiném pokoji, k obžalovanému přišel proto, aby mu obžalovaný přečetl nějaké vtipy, ten přečetl ze své knížky asi 5 nebo 6 vtipů, byl tam i vtip o pánovi s robotickou rukou, která měla dělat to, co jí majitel řekl, a když jí majitel řekl, aby mu utrhla přirození, tak mu ho utrhla. Při čtení vtipů seděl obžalovaný na své posteli, byl oblečený, poškozený byl vedle jeho postele, seděl od něj tak 30 centimetrů až půl metru. Když obžalovaný dočetl zmíněný vtip, sáhl mu [jméno] na přirození a přes kalhoty – krat’asy,, mu ho honil“. Obžalovaný při tom nebyl svlečený, nesvlékal se on ani poškozený. Poškozený mu ho honil chvilku, pak sám od sebe přestal, asi ho to přestalo bavit. Obžalovaný ho k tomu nijak nepobízel, v průběhu mu naopak říkal, ať toho nechá, snažil se poškozeného odstrčit, ale ten mu,, ho“ držel pevně. Poškozený pak odešel, obžalovaný si poté dál četl vtipy. Obžalovaný mu nijak nevyhrožoval. K dotazu soudu na to, zda měl s sebou z domova nějakou hračku, obžalovaný uvedl, že měl jenom nůž, u [jméno] viděl plyšového králíka, se kterým si poškozený hrál. Ohledně králíka mezi nimi žádný incident neproběhl. Když byl obžalovaný dotázán na to, zda poškozenému hrozil, že mu králíka sebere, obžalovaný připustil, že ten samý den, kdy došlo k incidentu, ale ještě předtím, před obědem, poškozený na chodbě zlobil, a obžalovaný mu řekl, že jestli toho nenechá, tak mu králíka vyhodí do koše. Poškozený ho vzal a hodil ho tam sám, pak si ho vzal zpátky, na pokyn sestřičky si pak šel králíka odložit. [jméno] zlobil, pořád jenom řval, křičel po lidech. Za přirození ho [jméno] chytil tak, že mu vlezl rukou pod kalhoty i pod spodní prádlo přes nohavici, bylo to z jeho pravé strany. Nikomu o tom neříkal, řekl to až poté, co to zjistily sestřičky. Ke svým prožitkům obžalovaný uvedl, že se cítil potom blbě, protože [jméno] byl malej, nebyl jeho typ (to obžalovaný osvětlil tím, že je bisexuál, ale líbí se mu jeho vrstevníci), když mu ho [jméno] honil, tak byl trochu vzrušený, jestli si toho mohl poškozený všimnout, nedokázal obžalovaný říci. Podle obžalovaného jej stimuloval poškozený krátce:,, Mohlo to trvat asi 30 sekund“ ..., bylo to dobrý i blbý, blbý že je to kluk a je mladej a dobrý, že mi to aspoň někdo dělá“. Protože byl poškozený mladý, tak mu říkal, aby toho nechal, nechtěl mít problém. Proč to obžalovaný nikomu neřekl, neví. Žádnou předchozí sexuální zkušenost neměl. Věc s ním pak řešila zdravotní sestra a pak ještě psychologka, s [jméno] se už nikdy potom neviděl. Co se týče časového zařazení, věc se stala během dne poté, co obžalovaný na psychiatrii přespál, došlo k tomu před obědem, další noc už v KNL nespál, týden byl doma a

pak šel na jinou psychiatrii do [obec]. Jestli měl [jméno] nějaký důvod si věc vymyslet, obžalovaný nevěděl, neví, proč si to poškozený vymyslel. [jméno] to pak řekl všem dětem na oddělení, ten incident ale nemohl nikdo vidět, nikdo tomu ani na chvíli přítomen nebyl. Ostatní děti pak měly potvrzovat verzi poškozeného, říkaly, že ho k tomu obžalovaný donutil. Konflikty s tamními dětmi obžalovaný neměl. K dotazům státní zástupkyně obžalovaný uváděl, že k žádným jiným konfliktům mezi ním a [jméno] nedošlo, nejdřív se stalo to, že mu [jméno] sáhl na přirození, pak se měli jít nachystat na chodbu na oběd a to mu řekl to s tím králíkem. Na přirození mu [jméno] sáhl v den, kdy obžalovaný nastoupil do nemocnice, mohlo to být kolem půl dvanácté, do nemocnice přitom nastupoval ten den někdy v 10 hodin. [jméno] chtěl od obžalovaného, aby mu přečetl vtipy, půjčit si celou knížku s vtipy nechtěl. K dotazům obhájkyne uvedl, že on sám nijak [jméno] neprosil, aby mu sahal na rozkrok, nedal mu pak najevo, že by se mu to líbilo, ani mu v souvislosti s tím nijak nevyhrožoval. Když mu [jméno] sáhl na rozkrok, nečekal to, byl překvapený. [jméno] byl hyperaktivní, běhal z pokoje do pokoje. Incident se řešil až v době po večeri, do té doby se k sobě obžalovaný s poškozeným chovali normálně, žádné problémy neměli.

3. Soud pro skutková zjištění vycházel ze čtených výpovědí nezletilých svědků [celé jméno svědka], [příjmení] [jméno] [celé jméno svědka] a [celé jméno svědka], jež byly v hlavním líčení přečteny za podmínek a podle § 102 odst. 1, odst. 2 trestního řádu. Za souhlasu procesních stran (s ohledem na absenci vyrozumění obhajoby o výslechu nezletilého svědka) byl podle § 211 odst. 1 trestního řádu čten protokol o výslechu svědka [celé jméno svědka], a podle § 211 odst. 6 trestního řádu úřední záznamy o podaném vysvětlení [jméno] [příjmení], [celé jméno svědkyně] a [celé jméno svědkyně], a v hlavním líčení byly jako svědkyně slyšeny [celé jméno svědkyně] (matka obžalovaného) a [jméno] [příjmení] (zdravotní sestra).

4. Svědkyně [celé jméno svědkyně] se před soudem vyjádřila k osobě svého syna, uvedla, že je dětinský, nevyzrálý, má lehkou mentální retardaci a ADHD, mentálně je to ještě dítě, ve škole byl šikanovaný. Má mentální anorexii. K projednávanému incidentu uvedla, že jí volala sestra z oddělení dětské psychiatrie s tím, že se něco stalo a že si pro syna musí okamžitě přijet, když syna vyzvedla, říkal jí jenom, že to neudělal, že ten druhý kluk si to vymyslel, že to udělal ten druhý kluk a že její syn ho k ničemu nenutil. V synově chování se incident nijak neprojevil. Synovi věřila. Zdravotní sestra svědkyně [jméno] [příjmení] uvedla, že jména obžalovaného a poškozeného jsou jí povědomá, o sexuálním incidentu mezi jmenovanými jí řekly děti na oddělení, oznamovaly jí to jako velkou událost, jak přesně to popsaly, si svědkyně nepamatovala, od dětí padlo slovo „vykouřil“. Svědkyně si oba chlapce zavolala, ti jí potvrdili, že k tomu došlo, svědkyně tedy rozdělila chlapce každého na jiný pokoj, událost zapsala a druhý den informovala lékaře. Když si zavolala obžalovaného a ptala se ho na událost, tak byl tichý, se vším souhlasil, v podstatě jen přikyvoval; byl mírný, odevzdaný, souhlasil, že půjde na jiný pokoj. Druhý chlapec (poškozený) byl chvíli vážný, pak se choval vesele jako by se vůbec nic nestalo, lítal po oddělení. Událost na svědkyni bezprostředně působila tak, že mezi chlapci nedošlo k něčemu zásadnímu, ani jeden z nich nejevil známky, že by byl ve stresu nebo že by vnímal nějakou újmu. Děti, které jí věc oznámily, tvrdily, že přímo u toho byly. Obžalovaný odcházel z oddělení hned den následující po incidentu, druhý chlapec byl na oddělení ještě asi 2 dny, než si ho brali domů. Obžalovaný jí přímo nic nepřiznal, ptala se ho, ale neodpověděl jí. Druhý chlapec měl mít na oddělení s ostatními dětmi nějaký konflikt, že si před ostatními sundával kalhoty, detaily ale svědkyně nevěděla. Co se týče podaných vysvětlení personálu oddělení dětské psychiatrie KNL, lékařka [celé jméno svědka] uvedla, že o incidentu byla informována od zdravotní sestry (svědkyně [anonymizováno]), psychologka oddělení následně provedla pohovor s poškozeným, vyjádřila se k obsahu zápisu i k osobám aktérů incidentu, k nimž žádné skutečnosti podstatné pro otázky viny a trestu nevedla. Žádné podstatné skutečnosti nebyly zjištěny ani z podaného vysvětlení vrchní sestry [celé jméno svědkyně], zdravotní sestra [celé jméno svědkyně] k věci uvedla, že vykonávala dozor na oddělení, několikrát byla u toho, kdy děti lezly do postele k obžalovanému, který si četl

knížku s neslušnými vtipy, děti vždy napomenula a vyhodila, ale ty pak našly k obžalovanému zpátky. U žádného sexuálního chování mezi dětmi nebyla přítomna.

5. Soud dále za souhlasu stran četl znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie zpracovatelů MUDr. Jiřího Koutka, Ph.D. a doc. PhDr. Jany Kocourkové, k vyšetření duševního stavu obžalovaného. Při vyšetření bylo u posuzovaného zjištěno IQ 95, tedy v pásmu slabšího průměru, lze usuzovat na jeho labilní vnitřní emoční prožívání, psychickou tenzi, pohotovost k fantazijnímu prožívání. Nebyly přítomny známky svědčící závažné psychopatologii. Obžalovaný v době údajného spáchání činu netrpěl duševním onemocněním, byla u něj přítomna atypická mentální anorexie, hyperkinetická porucha, porucha aktivity a pozornosti, obžalovaný byl nezralou osobností. Duševní stav neměl vliv na rozpoznávací a ovládací schopnosti posuzovaného. Posuzovaný má tendence k menší sebekontrolě, znalci u něj ale nezjistili primární agresivitu ani strukturovanou osobnostní disociální patologii, hodnocení eventuální tendence k násilí v rámci případné sexuální deviace nenáleželo do specializace znalců. Rozumová vyspělost posuzovaného odpovídá pásmu slabšího průměru, mravní vyspělost je sice podprůměrná, ale odpovídá pásmu širší věkové normy, posuzovaný tedy mohl rozpoznat nebezpečnost svého činu pro společnost, mohl své jednání ovládat a je schopen chápat smysl trestního řízení.

6. Pro rekonstrukci skutkového stavu tedy byla stěžejní výpověď poškozeného v konfrontaci s výpovědí obžalovaného a výpověďmi nezletilých svědků, slyšených v přípravném řízení. Poškozený byl k výsledku volán celkem dvakrát. Poprvé poškozený k věci uvedl, že obžalovaný ho nutil k tomu, o čem nechce mluvit. Obžalovaný ho zavolal k sobě na pokoj, k tomu ho ještě nijak nenutil. Na pokoji byli i další kamarádi, ale ti spali. Jak dlouho to trvalo, poškozený neví, z pokoje pak utekl. Na psychiatrii se mu nelíbilo, protože tam nebyl s rodiči, kamarádi na něj byli hodní a sestřičky také. Druhý den potom, co se to stalo, šel domů. Stalo se to ve dne, pak poškozený uvedl, že nejdřív se to stalo ve dne a potom i večer. Pokaždé to bylo stejné, pokaždé ho k tomu nutil, když to bylo večer, tak ostatní kamarádi spali, když to bylo přes den, tak u toho nikdo nebyl. Žádné hračky tam neměl. Co mají kluci mezi nohama, ví, nijak tomu neříká. Nikomu se nesvěřil, ani žádné sestřičce, nikomu to neříkal, ani doma rodině. Myslí si, že to nikdo neví, nikdo se ho na to neptal, sestřičky ani kluci se ho na to neptali, „nikdo nevěděl, o co gou“. Nikdy nikomu to ještě neřekl, jenom při výsledku. Co jim tam řekl, si nepamatuje, asi že [anonymizováno] říkal nějaký vtip. Z hraček má rád Lego, má rád i králíky, má plyšáky, doma má i živého králíka. Plyšáků má hodně. V nemocnici měl plyšového holuba, nic na hraní tam ale nedostal, toho měl z domova. Králíka tam určitě neměl. Holuba měl pořád u sebe, mohl si s ním hrát celou dobu, nikdo mu ho nebral. Kdyby se s [anonymizováno] znali déle, mohli by se skamarádit, teď by se už ale nemohli skamarádit, za to co mi proved, donutil mě“. [jméno] se potom necítil, brečel, hned v nemocnici na pokoji, nikdo si toho nevšiml, za nikým nešel. Jarda ho nutil, aby něco dělal, to i opravdu dělal. Na to, co konkrétně mu [anonymizováno] dělal, odpovídat nebude, i kdyby se ho ptala druhá paní (zástupkyně orgánu sociálně-právní ochrany dětí /pozn. předsedkyně senátu), i kdyby si povídali jinde, kde jsou hračky, nezvládl by to. K žádnému doktorce nechodí, pamatuje si na všechno, ale nechce o tom mluvit. Žádná sestřička tam nebyla, není ani nikdo, kdo by o tom mohl vědět něco jiného. I kdyby se ho ptaly jiné paní (státní zástupkyně a obhájkyňe), nechce jim odpovídat. S ohledem na takto projevený postoj poškozeného vypovídajícího jako svědek, aktuální psychické rozpoložení, jeho věk a charakter projednávané věci, a zprávy ošetřující lékařky - psychiatricky poškozeného, byl jeho výsledek v rámci hlavního líčení předsedkyně senátu ukončen.

7. V rámci druhého termínu výsledku se poškozený vyjadřoval nejdřív obecně k tomu, jak to má se školou, s kamarády. Ke skutku samotnému nejprve uvedl, že [anonymizováno] [celé jméno obžalovaného] zná, pamatuje si, co vypovídal, [anonymizováno] se k němu choval tak, že se mu to nelíbilo. Snažil se na to zapomenout, to mu poradila babička, ať na to nemyslí, ale nemůže na to zapomenout, pořád na to myslí, proč na to ale musí pořád myslet, už ani neví. Na jiné kluky si

nepamatuje, pak uvedl, že si vzpomněl na [jméno], s tím se kamarádil, na pokoji u [anonymizováno] měl dalšího kamaráda, za kterým tam chodil, s [anonymizováno] se vůbec nebavili. Připustil, že [anonymizováno] jim říkal vtipy, které měl v knize, chodil s ní, četl jim vtipy, pamatuje si na vtip o ruce, ten si pamatuje, protože,, potom se stalo to, co se stalo“. Na pokoj ho zavola [anonymizováno], že mu jinak hodí králíčka do koše, to by udělal, kdyby poškozený neudělal to, co [anonymizováno] chtěl. Minule se zmiňoval jenom o holubovi, pak měl ale volno s babičkou a ta mu koupila králíčka. Obžalovaný mu nejdřív vyhrožoval s holubem a potom s králíčkem, bál se o králíčka, bál se z [anonymizováno] pokoje odejít. Jednou předtím mu chtěl [anonymizováno] králíčka sebrat, vytrhl mu ho z ruky a hodil na postel, pak musel udělat to, co po něm [anonymizováno] chtěl, aby mu ho vrátil. U toho byli kluci, ale [anonymizováno] jim řekl, at' odejdou, at' vypadnou, jemu pak řekl, že se ho má dotýkat, at' mu to dělá, měl se ho dotýkat na přirození, vysvětlil, že je to mezi nohama, dotýkal se ho přímo tam. Trvalo to asi 10 minut. Tomu, co [anonymizováno] dělal, se říká honění, to mu řekl [anonymizováno], at' mu ho honí, on nevěděl, co to je, tak mu to (roz. obžalovaný) ukázal na sobě, a řekl, at' to dělá on (roz. poškozený) jemu. Obžalovaný mu to nejprve,, ukazoval svojí rukou“. To honění obžalovanému dělal kvůli králíčkovu. Jarda byl přítom spokojený, to mu pak řekl, že je spokojený a at' odejde. Pak se to stalo ještě večer, to kluci spali. Poprvé poslal pryč tři kluky, s jeho kamarádem čtyři. Nikdy předtím ani potom nic takového nedělal. Obžalovaný měl přítom svlečené kalhoty a trenky, sám si je svlékl. Až pozdě mu došlo, že to bylo špatně a že to měl říct sestřičce. Do té doby měl [anonymizováno] rád. K otázkám obhájkyne, pokládaným prostřednictvím soudu, poškozený uvedl, že neví, proč byl v nemocnici, babička řekla, že tam prostě musí, byl tam asi 6 týdnů. Domů šel pak poškozený dřív než [anonymizováno], do té doby,, celou dobu, než se staly tyhle dvě tragédie, se normálně kamarádili“. Nikomu to neřekl, protože by mohl přijít o králíčka, po tom, co to bylo ráno, se choval, jako by se nic nestalo, nedal to na sobě znát. Pak, když se to stalo podruhé, večer, tak brečel, podruhé šel k obžalovanému na pokoj proto, že si myslel, že se mu [anonymizováno] omluví,, ale celou dobu to na něj jen hrál“. K dalším dotazům soudu uvedl, že ne vždycky mluví pravdu, někdy si něco vymyslí, hodně si vymýšlí, když mluví s dospělými, ke kamarádům je upřímný. Někdy je na dospělé naštvaný. To, co říkal dnes, je všechno pravda. Na [anonymizováno] má stále vztek, hodně se na něj zlobí.

8. Výpověď obžalovaného a poškozeného pak soud porovnával s výpověďmi výše jmenovaných nezletilých svědků, kdy svědek [celé jméno svědka] uvedl, že obžalovaného i poškozeného znal z dětské psychiatrie, popsal, že [příjmení] (poškozený [celé jméno poškozeného]) byl u [anonymizováno] [celé jméno obžalovaného] na pokoji, byli tam ještě nějakí další dva chlapi, [anonymizováno] tam četl vtip o robotické ruce, svědek pak odešel k sobě na pokoj, a když se vrátil zpátky k [anonymizováno], tak [příjmení] stahoval [anonymizováno] kalhoty a chytil mu pindíka, co mu s ním dělal, si svědek nepamatoval, svědek pak k šel k sobě na pokoj pro komiks, který šel vrátit [anonymizováno], nějaké holce řekl, co viděl, a ta holka to za něj řekla zdravotní sestře. [příjmení] viděl jednu. Výpověď tohoto svědka vyvrací tvrzení obžalovaného i poškozeného o tom, že incidentu nebyl nikdo přítomen, svědek pak neuvedl nic, z čeho by bylo možno dovozovat, že by obžalovaný poškozeného k tomu, aby ho sexuálně uspokojoval, nutil, ale zároveň ani nic takového, co by podporovalo verzi obžalovaného o tom, že se jednání poškozeného bránil. Stejně tak žádnou z verzí výrazněji nepodporovala ani výpověď [celé jméno svědka], ten k věci uváděl, že ten malý kluk (poškozený) to udělal tomu velkému (obžalovanému), to honění. Svědek přišel na pokoj až po malém klukovi, velký kluk,, si nechal udělat to honění penisu“, malý kluk mu ho honil až potom, co svědek přišel do pokoje,, [příjmení] kluk řekl velkému, že mu to udělá“, řekl to nějak takhle, co velký kluk odpověděl tomu malému, svědek nevěděl, po chvílce to ten malý velkému udělal. Velký kluk u toho měl stažené kalhoty, svědek nevěděl, jestli si je stáhl on sám nebo jestli mu je stáhl malý, jak dlouho honění probíhalo, svědek nevěděl, z pokoje pak odešel, protože se na to nechtěl dívat, nebyl u toho do konce. Nepamatuje si, že by velký kluk tomu malému nějak vyhrožoval, oba kluci podle svědka u toho,, byli v úplný pohodě“. Víckrát k tomu nedošlo, bylo to něco, co by se stávat nemělo. Při čtení výpovědi před

podpisem protokolu svědek doplňoval, že sestřička, která je hlídala, tomu nevěnovala pozornost, svědek ji neměl rád. Velký kluk byl vtipný, měl knížky a byla s ním sranda, svědek ho znal od doby asi 1 den před událostí, ten malý kluk se ale v kolektivu choval hrozně, nadával, byl na někoho pořád agresivní, předváděl sex s plyšáky. Obdobně vyznívala i výpověď svědka [celé jméno svědka], který popsal, že [anonymizováno] (obžalovaný) jim na pokoji četl vtipy (svědek popsal i vtip o robotické ruce) z nějaké knížky s vtipy pro dospělé, tomu se všichni smáli. Svědek si potřeboval dojít na záchod, než odešel, tak zaslechl, jak,, [jméno] (poškozený) Jardovi říkal, že mu i klidně vyhoní, aby si knížku mohl půjčit“, co mu [anonymizováno] odpověděl, svědek neví, to už byl na záchodě. Když se svědek vrátil, viděl, jak [anonymizováno] stál mezi dvěma postelemi, [jméno] byl před ním jakoby na bobku a honil mu ho, asi se u toho smál, svědek proto z pokoje odešel, nějak potom šli na večeři. Jardy se pak ptal na to, proč [jméno] neodstrčil,, proč říkal tomu [jméno] ano, než ne, proč ho nechal“. Obžalovaný měl podle svědka přítom kalhoty i trenýrky stažené někde pod koleny. Není si vědom toho, že by k takovému jednání [jméno] někdo nutil. Svědek pak uvedl, že byl přítomen jen tomuto jedinému incidentu mezi jmenovanými, jak se o tom dozvěděly zdravotní sestry, nevěděl, on sám jim o tom neřekl. Posledním nezletilým svědkem, slyšeným v přípravném řízení, byl [celé jméno svědka], ten se nejdřív vyjádřil ke svému vztahu k obžalovanému a poškozenému, pak vypověděl, že byl u toho, kdy chtěl [jméno] od [jméno] půjčit knihu vtipů, [obec] mu ji nechtěl dát, [jméno] se rozčlil, zahnal [jméno] do postele (a pak se to stalo“, tam mu začal sundávat kalhoty, držel přitom [jméno] ruce, ten to nechtěl, [jméno] mu sundal kalhoty asi tak nad kolena. Dělal to strašně rychle, asi jako když sebou mrskně kočka. Pak byl [jméno] vidět pindík. Svědek neviděl, že by [jméno] [jméno] s pindíkem něco dělal nebo obráceně, je možné, že to zapomněl, ten zbytek si pamatuje. [jméno] to udělal hodně rychle, byla to asi nějaká legrace, [anonymizováno] [obec] při tom nebrečeli.

9. V hlavním líčení soud provedl také řadu listinných důkazů, a to zejména lékařské zprávy, zprávy orgánu sociálně-právní ochrany dětí (OSPOD), zápis z jednání s pěstouny, hodnocení žáka – poškozeného, zápis z pohovoru s psychologkou, zprávy centra Protěž, sdělení KNL, zprávy o pověsti, opis z rejstříku trestů a z evidence přestupků obžalovaného.

10. Na základě shora uvedených důkazů soud dospěl k závěru, že tyto jednoznačně prokazují, že se obžalovaný žalovaného skutku v rozsahu, jaký byl zjištěn nalézacím soudem, dopustil, a vylučují, že by k němu mohlo dojít jinak nebo že by jej mohl spáchat někdo jiný. K tomuto závěru soud vedly soud zejména výpovědi na věci nezučastněných nezletilých svědků (především [celé jméno svědka], [celé jméno svědka] a [celé jméno svědka]) ve spojení s výpověďmi obžalovaného a poškozeného a s tím, jak byla vyhodnocena věrohodnost jejich výpovědí. Nejprve k věrohodnosti poškozeného. Jmenovaný v řízení před soudem vypovídal dvakrát; poprvé byly jeho odpovědi vyhýbavé, k věci samotné uvedl minimum detailů a i v řadě skutečností se výrazně odchyloval od výpovědí výše jmenovaných svědků. Při druhém výslechu (nově) uváděl, že se bál o králíčka, že ho obžalovaný k tomu, aby mu stimuloval pohlavní úd, nutil. S ohledem na nekonzistentnost mezi obsahem první i druhé výpovědi poškozeného, a mezi jeho oběma výpověďmi v kontrastu s výpověďmi svědků (v tom, že by ho obžalovaný k něčemu nutil, že by předtím, než měl po něm chtít masturbaci, měl ostatní chlapce z pokoje poslat pryč, vyhodit je, v tom, že sám obžalovaný si měl sundávat trenýrky – když podle svědků [celé jméno svědka] a [celé jméno svědka] měl kalhoty a trenýrky stahovat obžalovanému sám poškozený) musel soud k verzi, podávané poškozeným, přistupovat velice kriticky. Soud nemohl přehlížet při hodnocení bezprostřednosti a spontánnosti výpovědi poškozeného ani používání některých vyjádření a obrátů, které nelze přiřadit do běžné slovní zásoby dítěte jeho věku („ přirození“, „, staly se tyhle tragédie“ apod.), což vzbuzuje pochybnosti o tom, zda není jeho výpověď zkreslená – ať úmyslně či bezděčně – důsledkem rozebírání události s dospělými osobami. Ze zápisu z rozhovoru poškozeného s psychologkou dne [datum] (při umístění v KNL) se podává, že poškozený jí popsal událost, řekl, že večer po telefonátu s babičkou, která mu řekla, že se to už

nestane, se uklidnil, po popsání incidentu psychologe sdělil, že mu [jméno] (patrně svědek [celé jméno svědka] /pozn. předsedkyně senátu) říkal, že když se to ohlásí na sociálku, tak teď bude moct jít domů, při rozhovoru působil dle psychologky klidně, v pohodě, usmíval se, chtěl následně získat režimové výhody. Z propouštěcí zprávy vyplývá, že hospitalizace poškozeného byla doporučena pro poruchu osobnosti poškozeného, pro jeho afekty, krutost ke zvířatům. Dle hodnocení školy a zápisu o jednání školy s prarodiči byl poškozený i před projednáváním incidentem výchovně řešen, spolužákům ubližoval (kroutil holčičce ruku), jeho chování je občas manipulující a poškozený si vyhledává slabší děti, které se mu podřídí, ve vztahu k dospělým se stylizuje do podřízené role, do pozice oběti, což je podporováno i jeho babičkou. Je citově plochý, nemá problém za sebe nechat potrestat kamaráda, ubližoval králíčkovi (ostříhal mu dráčky do krve, tahá ho za uši, uváděl, že se to bál říct babičce, ale zároveň se hájil tím, že je to zvíře a že nic necítí). Lže, když se chce vyhnout trestu. V době před podáním zprávy ([datum]) se zlepšil ve výuce, když se mu nastavily mantinely, bylo jeho chování i v normě. Dle zprávy Centra Protěž, z.ú., s nímž poškozený spolupracuje, došlo ke zlepšení chování poškozeného, problémy a konflikty mohly souviset s historií dítěte, tj. s jeho opuštěním vlastním rodičem, s hledáním identity, citlivostí na téma biologické rodiny apod.

11. Při vyhodnocení všeho výše uvedeného tedy soud dospěl k závěru, že při rekonstrukci skutkového stavu tak, aby byl zjištěn bez důvodných pochybností a aby pochybnosti byly vykládány ve prospěch obžalovaného (zásada in dubio pro reo) není možné považovat za prokázaná taková tvrzení poškozeného, která jsou bez opory v dalších provedených důkazech, tj. zejména ve výpovědích na věci nezainteresovaných nezletilých svědků, když provedené dokazování nedává dostatečný podklad k tomu, aby bylo výpověď poškozeného jako celek možné hodnotit jako věrohodnou s ohledem na shora naznačené rozpory, na osobnost poškozeného, i na potenciál ke zkreslení výpovědi k případnému dosažení (vyšší) náhrady nemajetkové újmy, kterou s ohledem na prohlášení školy, že poškozený lhal, aby pro sebe dosáhl nějaké výhody (konkrétně aby se vyhnul trestu), nelze s úplnou jistotou vyloučit. I tento závěr, k němuž soud mohl dospět v průběhu výslechu poškozeného, byl jedním z důvodů, proč poškozenému nebyly kladeny všechny otázky, které žádala obhajoba poškozenému prostřednictvím soudu položit, resp. proč nebyla potřeba pokládat je dodatečně, pokud obhajoba namítala, že se tak nestalo. Obhajoba se proti tomuto postupu vymezovala, avšak soud dospěl k závěru, že pakliže lze podstatnou část výpovědi svědka hodnotit jako méně věrohodnou, pozbývalo by kladení dalších otázek – navíc výrazně zasahujících do sféry [celé jméno poškozeného] zároveň jako osoby nezletilé, a zároveň jako osoby v postavení poškozeného v řízení o trestném činu (provinění) proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti – významu pro další hodnocení této věrohodnosti, resp. pro skutková zjištění soudu; z toho důvodu soud fakticky pro nadbytečnost zamítl i návrh na přibrání znalce k posouzení věrohodnosti poškozeného. I v případě, že by vyznění posudku bylo pro obžalovaného nejpriznivější, by soud totiž pro své skutkové závěry vycházel ze stejných důkazních prostředků, z jakých vycházel – když skutek byl v rysech, z nichž bylo možno dovodit vinu obžalovaného, dostatečně rekonstruován zásadně již výpověďmi ostatních svědků, u nichž tyto pochybnosti spatřovány nebyly a fakticky částečným doznáním samotného obžalovaného, resp. jím podaným popisem incidentu.

12. I k osobě obžalovaného z provedeného dokazování vyplývala řada poznatků, které do jisté míry snižovaly jeho věrohodnost – lze odkázat na zprávu Psychiatrické nemocnice [obec] o zdravotním stavu obžalovaného, z níž se podává, že obžalovaný není mentálně retardovaný, má kontakt s realitou, je ale formálně podřídivý, pasivně agresivní, manipulativní. Navíc i obžalovaný uváděl, že incidentu nebyl nikdo přítomen, a že neměl vůbec svlečené kalhoty - že poškozený mu na přirození sáhl tak, že mu strčil ruku do nohavice. Takováto skutková verze je ale vyvrácena výpověďmi všech čtyř nezletilých svědků, z nichž všichni uvedli, že viděli, že obžalovaný měl při incidentu s poškozeným kalhoty stažené (dle [celé jméno svědka] a [celé jméno svědka] mu kalhoty stáhl poškozený, ostatní to neviděli) a pouze svědek [celé jméno svědka] popisoval, že se

měl obžalovaný tomuto bránit. Nicméně, pokud obhajoba namítala, že svědek [celé jméno svědka] o jednání uvedl, že to celé bylo, „krátké, jako když sebou mrskne kočka“ je nutno konstatovat, že se jedná o určitou deformaci výpovědi svědka, neboť ten vypověděl, „[jméno] to dělal strašně rychle, asi stejně rychle, jako když kočka sebou mrskne“ a takové vyjádření může být interpretováno, nikoliv výlučně jako hodnocení doby, po kterou mělo dojít k vzájemné interakci mezi obžalovaným a poškozeným, jak dovozovala a namítala obhajoba – což by mj. neodpovídalo ostatním výpovědím, ale také to může být interpretováno jako hodnocení vlastního konání/jednání poškozeného [celé jméno poškozeného], v tom smyslu, že to co prováděl, prováděl podle svědka rychle – což ale nemusí znamenat, že to prováděl krátce. Logicky rozpornou se jevila výpověď svědka [celé jméno svědka] v popisu jednání poškozeného a obrany obžalovaného (poškozený měl obžalovanému jako podstatně staršímu chlapci zvládnout držet ruce a zároveň ho svlékat, což neodpovídá rozdílu v jejich fyzických dispozicích vzhledem k jejich věku a vzezření), v případě této výpovědi k ní tedy soud musel též přistupovat rezervovaně – byť toliko z důvodu pravděpodobné ztráty paměťové stopy.

13. S ohledem na naznačené rozpory verze obžalovaného od popisu události ostatními svědky tedy soud mohl za věrohodné (prokázané) považovat to, že podnět k sexuální aktivitě vzešel od poškozeného, již ale nemohl věřit tvrzení obžalovaného o tom, že on by uvedenou aktivitu slovně odmítal, bránil se a snažil od sebe poškozeného odstrčit, ale nezdařilo se mu to. Obžalovaný předestíral tuto verzi, pro něj pochopitelně příznivější, mající za cíl eliminovat naplnění trestnosti jeho jednání, avšak většina svědků nepodpořila jeho verzi o tom, že by šlo ze strany poškozeného o náhlé, bleskové jednání (svědci [celé jméno svědka] a [celé jméno svědka] uváděli, že poškozený nejdříve obžalovanému slovně nabízel, že, „mu ho vyhoní“) a že by obžalovaný neměl šanci se tomu bránit, svědek [celé jméno svědka] uvedl, že se pak obžalovaného ptal na to, proč poškozeného neodstrčil, proč říkal poškozenému ano, nikoliv ne, proč ho nechal. Sám poškozený připustil, že do určité míry se mu jednání poškozeného líbilo, stimulovalo ho, z provedeného dokazování je zřejmé, že nešlo o nějaký letmý dotek, krátkodobý kontakt, obžalovaný měl čas nad jednáním poškozeného přemýšlet, ale v jeho jednání mu nebránil. Ačkoli svědci v převážné části popsali, že to byl poškozený, kdo svlékl obžalovanému pyžamo a kdo mu rukou stimuloval jeho pohlavní úd, a soud v tomto směru upravil znění popisu skutku oproti podané obžalobě způsobem, rekonstruujícím skutkový stav pro obžalovaného příznivěji, takto na konečném závěru, že obžalovaný nechal poškozeného, aby mu stimuloval pohlavní úd, přivolil k tomu, ač si byl vědom, že poškozený je osobou mladší 15 let, podstatně mladší, než byl on sám, nemohlo nic změnit.

14. Při právním posouzení jednání obžalovaného dospěl soud k těmto závěrům. Obžalovaný dne [datum] v přesně nezjištěnou dobu při svém pobytu na oddělení dětské psychiatrie jinak pohlavně zneužil nezletilého [celé jméno poškozeného], kterému bylo v té době méně než 15 let, tím, že ho nechal, aby mu rukou stimuloval pohlavní úd. Tím spáchal provinění pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže. U shora uvedeného trestného činu (resp. provinění) zákon chrání mravní a tělesný vývoj dětí, kdy konkrétně jde o důslednou ochranu všech osob mladších patnácti let před jakýmkoli útoky na jejich pohlavní nedotknutelnost. Za jiný způsob pohlavního zneužití než soulož jsou považovány toliko takové intenzivnější zásahy do pohlavní sféry poškozených, jež jsou v širším pojetí považovány za pohlavní styk; jsou za ně považovány např. orální pohlavní styk, ale i ohmatávání prsou nebo pohlavních orgánů, líbání přirození, které směřují k sexuálnímu vzrušení pachatele. K tomu srovnej, „Správně je spatřováno naplnění uvedeného zákonného znaku nejen v aktivní činnosti pachatele, ale i při aktivním jednání poškozené osoby (např. ohmatávání pachatelova pohlavního údu). Z toho, že zákon z hlediska trestní sazby nerozlišuje mezi pohlavním zneužitím spáchaným souloží a jiným způsobem, vyplývá, že oba uvedené případy pohlavního zneužití klade na roveň.“ ([příjmení], P. a kol., Trestní zákoník. Komentář, 2. vydání, C. H. Beck, 2012, s. 1861-1862). Obhajoba obžalovaného byla vystavěna mj. na argumentu, že to poškozený byl tou

osobou, která sexuální kontakt navázala, chytila obžalovaného za penis, nicméně soud při právním hodnocení nemohl dojít k jinému závěru, než že po kvalifikaci jednání v intencích § 187 odst. 1 trestního zákoníku není podstatné, od koho vzešla iniciativa k sexuálnímu kontaktu, pokud obžalovaný tento kontakt přijal a nezamezil mu, ačkoli věděl o jeho nedovolenosti. V tomto ohledu lze porovnat skutkovou podstatu provinění pohlavního zneužití s charakterizací vyžadovaného jednání pachatele v rámci kvalifikačních znaků skutkových podstat jiných trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti, u nichž je vyžadováno, aby pachatel poškozeného, „donutil“ (§ 185 odst. 1 alinea první, § 186 odst. 1 alinea první), „zneužil jeho bezbrannosti“ (§ 185 odst. 1 alinea druhá), „přiměl“ (§ 186 odst. 1 alinea první, odst. 2), aby spáchal čin, „zneužívaje závislosti (poškozeného) nebo svého postavení“ (§ 186 odst. 2, § 187 odst. 2). K tomu srovnej, „Není významné ani to, z čí strany vzešla k pohlavnímu zneužití iniciativa, kdo byl v průběhu celého jednání aktivnější, zda k pohlavnímu zneužití došlo na základě citového vztahu a zda zneužitá osoba dala k pohlavnímu styku souhlas či nikoli. Tyto okolnosti je však třeba hodnotit při posuzování povahy a závažnosti spáchaného trestného činu v rámci ukládání trestu.“ ([příjmení], P. a kol., Trestní zákoník. Komentář, 2. vydání, C. H. Beck, 2012, s. 1861-1862). Určitou formu donucení ve svých výpovědích uváděl poškozený, avšak v daném rozsahu nebyla jeho výpověď, jak je již uvedeno shora, soudem hodnocena jako věrohodná – je přitom třeba zdůraznit, že pokud by byl skutkový stav rekonstruován plně v souladu s výpovědí svědka/poškozeného, přicházela by v úvahu právní kvalifikace jednání obžalovaného, která by byla podstatně přísnější. Naproti tomu v případě jednání, která jsou postihována v § 187 odst. 1 nebo § 188 trestního zákoníku, není vyžadováno, aby to byl pachatel, kdo je v uskutečnění zakázaného sexuálního kontaktu aktivní nebo kdo by musel nějak obcházet, překonávat nesouhlas poškozeného nebo jeho odpor. Jednání obžalovaného, který umožnil poškozenému, aby mu prováděl masturbaci, nebránil se tomu, nezamezil takovému jednání, a naopak je přijal, „nechal si to líbit“, ač si byl dle vlastního vyjádření vědom toho, že se to nesmí a že na to měl zareagovat jinak, je nutné podřadit pod pohlavní zneužití jiným způsobem než souloží.

15. Stran formy zavinění si byl obžalovaný vědom toho, že svým jednáním (resp. nečinností při navázání sexuálního kontaktu poškozeným) může porušit nebo ohrozit zájem na ochraně mravního a tělesného vývoje dětí, a pro případ, že tento následek jeho neaktivitou nastane, byl s touto možností minimálně srozuměn, projednávané provinění tedy spáchal minimálně v úmyslu nepřímém podle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.

16. S ohledem na obhajobou uváděnou dětskost a nevypělost obžalovaného se soud podrobně zabýval rozumovou a mravní vyspělostí obžalovaného ve smyslu § 5 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže, avšak opíraje se zejména o závěry znaleckého posudku soud nemohl dospět k tomu, že by obžalovaný nebyl za své jednání odpovědný. Obžalovaný byl v době spáchaní skutku ve věku 15 let a 11 měsíců, kdy jde o věk nízký, ale nikoli už na úplné hranici 15 let věku. MUDr. Koutek a PhDr. Kocourková, hodnotili inteligenci obžalovaného v pásmu slabšího průměru (kdy i pásmo slabšího průměru neznamená, že by u posuzovaného byl deficit intelektu ve smyslu mentální retardace). Mravní a rozumová vyspělost obžalovaného byla hodnocena jako podprůměrná, avšak jak znalci uvedli, odpovídá pásmu širší věkové normy. I dle zprávy DPN [obec], zpracované poměrně krátce (3 měsíce) po projednávaném skutku, obžalovaný nebyl mentálně retardovaný, kontakt s realitou měl zachován. Perspektivou tohoto hodnocení, kdy nebyly zjištěny tak výrazné odchylky u obžalovaného, které by ukazovaly na to, že by jeho vyspělost měla být podstatně odlišná od normy přiměřené jeho věku, musel soud uzavřít, že obžalovaný si vzhledem ke své rozumové a mravní vyspělosti a intelektovým schopnostem dostatečně uvědomoval nepřijatelnost takového jednání, k jakému došlo mezi ním a poškozeným, a mohl své jednání ovládat, obžalovaný je tedy za své jednání odpovědný.

17. U provinění, spáchaných mladistvými pachateli, se podle § 31 odst. 1 zákona o soudnictví mládeže trestní sazby odnětí svobody stanovené v trestním zákoníku snižují na polovinu, přičemž

horní hranice nesmí převyšovat 5 let a dolní hranice 1 rok. U trestného činu pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1 trestního zákoníku u dospělých pachatelů zákon stanovuje základní výměru trestu odnětí svobody na 1 rok až 8 let, po aplikaci moderačního ustanovení tak rozpětí trestní sazby trestního opatření odnětí svobody u mladistvého činí 6 měsíců až 4 léta. Při úvaze o druhu a výši trestního opatření soud postupoval podle ustanovení § 38 a § 39 trestního zákoníku a § 3 odst. 2, odst. 3 zákona o soudnictví ve věcech mládeže a přihlédl ke všem polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, okolnostem projednávaného provinění, osobnosti obžalovaného, jeho rozumové a mravní vyspělosti a osobním poměrům. U obžalovaného soud jako polehčující okolnost vyhodnotil skutečnost, že jmenovaný dosud nebyl soudně trestán ani přestupkově postižen, jedná se u něj toliko o ojedinělý exces. Obžalovaný se protiprávního jednání dopustil krátce před dosažením svých 16 let věku, vzhledem k tomuto věku u něj tedy ještě docházelo k rozvíjení rozpoznávacích a ovládacích schopností a plnému uvědomění si možných následků svého jednání, soud nemohl ignorovat ani skutečnost, že duševní rozvoj obžalovaného může být komplikován poruchou soustředění, hyperaktivitou i mentální anorexií, které u něj znalci uváděli. Při hodnocení společenské škodlivosti jeho jednání, jak v rovině obecné, tak v rovině konkrétně ve vztahu ke druhu spáchaného provinění, soud přihlédl k tomu, že, pokud jde o škodlivost druhovou, věkový rozdíl mezi obžalovaným a poškozeným činí necelých 7 let, což je rozdíl významný, ukazující na podstatně menší vyspělost a v obecně rovině větší zranitelnost poškozeného oproti obžalovanému. Nicméně významným faktorem, ovlivňujícím ve prospěch obžalovaného společenskou škodlivost jeho jednání, byla skutečnost, že podle výsledků provedeného dokazování obžalovaný nebyl iniciátorem sexuálního kontaktu s poškozeným, nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, že by sám o tento kontakt aktivně usiloval nebo k němu dokonce poškozeného nutil. Za této situace soud dospěl k závěru, že na obžalovaného lze nejlépe působit trestním opatřením odnětí svobody, a sice ve výměře 4 měsíců, kdy při stanovení délky trestního opatření soud vzhledem ke všem shora uvedeným okolnostem, zejména k věku obžalovaného v době spáchání projednávaného provinění a jeho menší aktivitě ve srovnání s většinou jiných provinění a trestných činů této právní kvalifikace, využil možnosti mimořádného snížení odnětí svobody podle § 32 zákona o soudnictví ve věcech mládeže, kdy obžalovanému ukládal trestní opatření ještě pod dolní hranicí zákonné trestní sazby. Takto krátké trestní opatření je dle názoru soudu k naplnění jeho účelu zcela dostatečné.

18. Při stanovení délky zkušební doby soud zohlednil, že od projednávaného skutku již uplynuly více než 2 léta a obžalovaný se za tuto dobu žádného dalšího protiprávního jednání nedopustil, soud proto dospěl k závěru, že chování obžalovaného postačí sledovat a kontrolovat z hlediska požadavku na vedení řádného života pouze krátkodobě; stanovená zkušební doba v délce 1 roku je na samé dolní hranici zákonného rozpětí dle ustanovení § 33 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže a soud ji shledal jako plně dostačující.

19. K trestnímu řízení se s nárokem na náhradu nemajetkové újmy připojil prostřednictvím zmocněnce zvoleného zákonným zástupcem (matkou) poškozený nezletilý [celé jméno poškozeného], soud se tedy musel zabývat také otázkou nemajetkové újmy, kdy při rozhodování vycházel z připojení poškozeného s ohledem na výsledky provedeného dokazování.

20. Poškozený se prostřednictvím zmocněnce připojil s nárokem na náhradu nemajetkové újmy v částce 50 000 Kč. K nemajetkové újmě zmocněnec uvedl, že v důsledku protiprávního jednání obžalovaného poškozený utrpěl zásadní psychickou újmu, projevující se psychosomatickými reakcemi poškozeného, újma na psychickém zdraví se může projevit jako překážka lepší budoucnosti poškozeného, traumatizace může gradovat, jednání obžalovaného dle zmocněnce zanechá trvalé následky na vývoji poškozeného. S ohledem na věk poškozeného nelze objektivizovat vzniklou újmu, výši náhrady je třeba stanovit dle zásad slušnosti, s ohledem na výši průměrné mzdy dle ČSÚ je shora uvedená částka považována za přiměřenou satisfakci útrap poškozeného a je schopna zajistit mu odbornou péči zmírňující psychické trauma.

21. Při hodnocení následků trestného činu na osobu poškozeného soud dospěl k závěru, že jednáním obžalovaného byla narušena jeho tělesná a duševní integrita a došlo k zásahu do jeho práva na lidskou důstojnost. Pokud jde ale o konkrétní okolnosti a závažnost tohoto narušení, soud přihlédl k tomu, že v řízení nebylo prokázáno, že by obžalovaný sám inicioval sexuální kontakt s poškozeným (obžalovaný mu ale nezabránil), jednalo se o incident krátkodobý, a prakticky žádný ze slyšených svědků (tj. další děti na oddělení a zdravotní sestra [jméno] [příjmení]) nevedl, že bezprostředně nebo krátce po projednáváním incidentu by bylo patrné, že by poškozený byl v jeho důsledku v šoku, že by jej ihned vnímal jako újmu, jako jakýsi devastující zásah do jeho osobnostní sféry. Zcela se soud nemohl ztotožnit ani s hodnocením, že možnost objektivizovat vzniklou újmu by vylučoval jenom věk poškozeného, když ze zpráv k jeho osobě (jak jsou blíže rozvedeny v odstavci 9 odůvodnění) se podává, že celá řada výchovných problémů a poruch chování byla u poškozeného řešena již před projednáváním incidentem (a nutno uvést, že tyto poruchy chování nebyly nikterak zanedbatelného rázu) a v těchto zprávách je vyjmenována i celá řada dalších faktorů (citová deprivace, opuštění vlastním rodičem), které mohou velmi významně přispívat nebo být i hlavními determinanty psychického stavu poškozeného. Je tedy prakticky nemožné naprosto konkrétně vyhodnotit a přesně stanovit, jakým způsobem se projednáváním incidentu podepsal na duševním stavu poškozeného. Zároveň je ale třeba zdůraznit, že není namístě jakkoli bagatelizovat jednání obžalovaného, který se jednání dopustil vůči dítěti ve věku (v době incidentu) 9 let, tedy osobě, která je mravně a tělesně teprve ve vývinu a u níž je třeba obzvlášť akcentovat ochranu před jakýmkoli útoky na její pohlavní nedotknutelnost, kdy obzvlášť u těchto osob mohou nedobrovolné nebo předčasné sexuální aktivity nepříznivě ovlivnit vývoj jejich osobnosti. Při stanovení výše náhrady nemajetkové újmy podle § 2956 zákona č. 89/2019 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen, „o. z.“), pak soud přihlédl mj. také ke Shrnutí rozhodovací činnosti českých soudů na trestním úseku, které zpracoval Nejvyšší soud ČR pod sp. zn. Tpjn 54 /2015 a později např. pod sp. zn. Tpjn 4/2020. Z tohoto shrnutí vyplývá, že např. částku 300 000 Kč jako náhradu nemajetkové újmy přiznal poškozeným např. Krajský soud v Hradci Králové ve věcech sp. zn. 6 T 1/2015 a 7 T 9/2014, kdy se jednalo o náhradu přiznanou nezletilým poškozeným, kteří se ale stali oběťmi znásilnění, podobně u pokusu znásilnění ve věci Městského soudu v Praze, sp. zn. 61 To 386/2016, přiznal soud poškozené u pokusu znásilnění jako náhradu imateriální újmy částku 200 000 Kč. Při zásazích, způsobených jednáním menší intenzity (ale též kvalifikovaných jako znásilnění), přiznal Vrchní soud v Praze ve věci sp. zn. 2 To 53/2016 jako náhradu imateriální újmy částku 100 000 Kč (poškozený měl 5 let) a ve skutkově srovnatelné věci přiznal částky 30 000 Kč a 50 000 Kč u poškozených ve věku 5 a 7 let Městský soud v Praze ve věci sp. zn. 63 Tm 1/2016. U trestných činů pohlavního zneužití (pokud nebyly v souběhu s trestným činem znásilnění) je rozptyl přiznaných náhrad újmy na přirozených právech poměrně široký, Městský soud v Praze ve věci sp. zn. 43 T 7/2014 přiznal poškozené (zneužité jejím otcem) částku 120 000 Kč, Okresní soud v Rychnově nad Kněžnou ve věci sp. zn. 10 T 35/2014 přiznal poškozené ve věku 9 let částku 30 000 Kč. Nejvyšší částkou, přiznanou za samostatný trestný čin pohlavního zneužití, bylo 500 000 Kč (Okresní soud v Liberci pod sp. zn. 2 T 46/2015), částkou nejnižší pak 10 000 Kč, a to jednak v rozhodnutí Vrchního soudu v Praze pod sp. zn. 1 Tmo 13/2016 a v rozhodnutí Okresního soudu Praha-východ ve věci sp. zn. 16 Tm 4/2019 Vrchní soud v Praze ve věci nezletilé, zneužité jejím mladistvým bratrem, přihlédl mj. k jejímu problematickému výchovnému prostředí, co se týče okolnosti věci Okresního soudu Praha-východ, tam pachatel vylákal od nezletilé poškozené ve věku 14 let její intimní fotografie, měl s ní pohlavní styk, a fotografie posléze zaslal její kamarádce.

22. Výše citované rozhodnutí Vrchního soudu v Praze (2 To 53/2016) formulovalo, že základem analýzy pro určení výše nemajetkové újmy v penězích je zjištění takových okolností, které soudu umožní založit svoji úvahu na určitém kvantitativním posouzení základních souvislostí posuzovaného případu. Tato výše musí být přiměřená, aby nešlo jen o formální gesto, musí být i reálné a fakticky dosažitelná a nemůže být ve vztahu k obžalovanému úplně likvidační, přičemž

musí být u něho zachována alespoň určitá motivační stránka. Usnesení Nejvyššího soudu ČR pod sp. zn. 3 Tdo 1358/2016 pak aprobovalo závěr, že stanovení náhrady nemajetkové újmy ve smyslu § 2956 a § 2957 o. z. je předmětem volného uvážení soudu, které nelze nahradit znaleckým posudkem. Ve zde projednávané věci negativně akcentuje míru zásahu do práv poškozeného jeho věk, neboť poškozený se v době činu nacházel ve věku velmi nízkém, hluboko pod hranicí 15 let věku, od níž by byly sexuální aktivity mezi dvěma souhlasícími osobami přijatelné. V situaci, kdy obžalovaný připouštěl sexuální kontakt mezi ním a poškozeným, ale odmítal za ně nést právní i morální odpovědnost, bylo účinné odčinění způsobené újmou jakýmkoli jiným způsobem než v penězích zcela vyloučeno. Po uvážení významu všech rozhodných okolností soud dospěl k závěru, že v projednávané věci se jako adekvátní jeví přiznání nároku na náhradu nemateriální újmy ve výši 10 000 Kč, což odpovídá dolní mezi rozpětí přiznaných náhrad nemajetkové újmy za obdobné trestné činy. Soud přihlédl k tomu, že ačkoli poškozený je ještě dítětem v útlém věku a jako takový je hoden vysoké ochrany, tak zjištěný skutkový stav odpovídá tomu, že to od něj vzešel podnět k navázání sexuálního kontaktu s obžalovaným (kterému ale obžalovaný nezabránil a nechal si jej líbit), tento kontakt byl jen krátkodobého charakteru, a v řízení nelze s ohledem na větší počet negativních faktorů ovlivňujících duševní stav a vývoj poškozeného oddělit míru, jakou do jeho osobní integrity zasáhl projednávaný skutek, od zásahů ostatních takovým způsobem, aby bylo možné bez jakýchkoli pochybností určit, že obžalovaný by v případě přiznání vyšší náhrady poškozenému byl zavázán k náhradě nemajetkové újmy skutečně jen v rozsahu, týkajícím se újmou jím způsobené, a že fakticky penězi neodčinuje takovou újmu, kterou poškozenému způsobil nebo způsobuje jeho výchovné prostředí a kritické determinanty, jak jsou podávány ze zpráv s rodinou spolupracujících organizací apod. Soud vzal v potaz též majetkové možnosti a poměry obou jmenovaných s ohledem na satisfakční a rovněž preventivně-sankční funkci náhrady imateriální újmy mezi obžalovaným a poškozeným, kdy dospěl k závěru, že uplatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy plně neodpovídá intenzitě zásahu, a především není přiměřený majetkovým možnostem mladistvého pachatele – tento je v současné době ještě stále osobou připravující se na budoucí povolání a profesní uplatnění, není osobou s vlastním výdělkem (a tím spíše jí nebyl v době spáchání provinění), nelze proto při hodnocení přiměřenosti společenským podmínkám automaticky vycházet toliko z výše průměrné mzdy. Částka 10 000 Kč, kterou soud shledal jako odpovídající a kterou poškozenému dle § 228 odst. 1 trestního řádu přiznal, představuje sumu, kterou si obžalovaný může přiměřeně svému věku obstarat brigádami, která je pro něj reálně dosažitelná a nebude likvidační, a je zároveň částkou, která pro poškozeného může představovat dostatečnou morální satisfakci a kterou může eventuálně využít k částečnému hrazení terapeutického poradenství, případně jiných metod vypořádání se s důsledky projednávaného skutku pro jeho život. Jelikož se poškozený připojil s nárokem na náhradu nemajetkové újmy s částkou vyšší, než jaká mu byla přiznána, nezbylo soudu než jej s jejím zbytkem postupem podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Okresnímu soudu v Liberci O odvolání bude rozhodovat Krajský soud Ústí nad Labem - pobočka v Liberci. Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný mladistvý pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mladistvého mohou podat odvolání též jeho příbuzní v pokolení přímém, sourozenci, osvojitel, osvojenec, manželka či družka, manžel či druh, přičemž lhůta k odvolání by jim končila tímž dnem jako obžalovanému.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve výše uvedené lhůtě (nebo v další lhůtě stanovené samosoudcem) odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Podle § 53 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže, v této věci nikdo nesmí jakýmkoliv způsobem (s výjimkami uvedenými v § 53 odst. 2), zveřejnit žádnou informaci, ve které je uvedeno jméno a příjmení mladistvého nebo která obsahuje informace, které by umožnily tohoto mladistvého identifikovat v souvislosti s touto věcí.

Liberec 4. května 2021

Mgr. Hana Moravová
asistentka soudce